

Postanowienie z dnia 6 sierpnia 1997 r.
II UZ 52/97

W sprawie o prawo do emerytury górniczej ustalonej według wskaźnika przeliczenia okresów pracy nie mają zastosowania ograniczenia kasacji określone w art. 393 pkt 1 KPC.

Przewodniczący SSN: Maria Tyszel, Sędziowie SN: Andrzej Kijowski, Jerzy Kwaśniewski (sprawozdawca).

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 6 sierpnia 1997 r. sprawy z wniosku Marii K. przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych-Oddziałowi w L. o wysokość emerytury górniczej, na skutek zażalenia wnioskodawczyni na postanowienie Sądu Apelacyjnego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych we Wrocławiu z dnia 29 kwietnia 1997 r. [...]

p o s t a n o w i ł :

u c h y l i ć zaskarżone postanowienie.

U z a s a d n i e n i e

Zakład Ubezpieczeń Społecznych-Inspektorat w L., decyzją z dnia 15 maja 1995 r. stwierdził, że brak jest podstaw do zaliczenia zatrudnienia Marii K. na stanowisku kierownika działu ergonomii oraz naczelnika wydziału ergonomii do pracy górniczej, przeliczanej wskaźnikiem 1,4 przy ustalaniu okresów zatrudnienia w sprawie o emeryturę górniczą.

Maria K. odwołała się od tej decyzji do Sądu Wojewódzkiego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych we Wrocławiu. Domagała się zmiany zaskarżonej decyzji poprzez przeliczenie emerytury wskaźnikiem 1,4 za okres pracy na stanowisku kierownika działu ergonomii, które to stanowisko - według wskazanych przez nią przepisów - mieści się w pojęciu pracy górniczej.

Sąd Wojewódzki-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych we Wrocławiu, wyrokiem z dnia 4 czerwca 1996 r. zmienił zaskarżoną decyzję ZUS w ten sposób, że okres pracy powódki od 1 kwietnia 1967 r. do 10 lutego 1991 r. należy przeliczyć przelicznikiem 1,4.

Na skutek rewizji ZUS, Sąd Apelacyjny we Wrocławiu zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że oddalił odwołanie Marii K. od decyzji ZUS z dnia 15 maja 1995 r.

Kasację wnioskodawczyni Sąd Apelacyjny odrzucił postanowieniem z dnia 9 kwietnia 1997 r., przyjmując, że była ona niedopuszczalna, gdyż została złożona w sprawie o świadczenie, w której wartość przedmiotu zaskarżenia jest niższa niż pięć tysięcy złotych (art. 393 pkt 1 w związku z art. 393⁵ KPC).

W zażaleniu na powyższe postanowienie wnioskodawczyni Maria K. zarzuciła naruszenie art. 393 KPC przez wadliwe zastosowanie pkt 1 tego przepisu w sytuacji, gdy wnioskodawczyni domagała się ustalenia prawa do emerytury górniczej na przyszłość według określonego współczynnika przeliczenia a nie zasądzania ściśle określonej sumy pieniędzy. W konsekwencji żaląca się wniosła o uchylenie zaskarżonego postanowienia w celu nadania biegu kasacji wnioskodawczyni.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodzić się należy z zarzutem zażalenia, że przedmiotem sprawy, poczynając od rozstrzygnięcia zawartego w decyzji ZUS z dnia 15 maja 1995 r., było ustalenie prawa do emerytury według określonej zasady, dotyczącej kontrowersyjnego między stronami wskaźnika przeliczenia okresów pracy wnioskodawczynie.

We wskazanej decyzji ZUS ustalił, że wnioskodawczynie nie uzyskała prawa do emerytury według określonej przesłanki i to ustalenie, a nie świadczenie z tytułu emerytury, stało się - na skutek odwołania wnioskodawczynie - przedmiotem postępowania w sprawie przed Sądami obu instancji.

W tej sytuacji Sąd Apelacyjny błędnie zastosował w zaskarżonym postanowieniu art. 393 pkt 1 KPC dotyczący niedopuszczalności kasacji w sprawach o świadczenie o określonej wartości. Istota bowiem rozpatrywanego sporu oraz wydanych orzeczeń - jak to wyżej przedstawiono - odnosiła się do ustalenia prawa powódki do emerytury według określonej zasady. Wprawdzie pośrednio z tych ustaleń wynikają konsekwencje dotyczące wysokości należnego świadczenia emerytalnego, jednakże to nie te świadczenia były przedmiotem sprawy. W takim razie rozstrzygnięcie kwestii dopuszczalności kasacji wnioskodawczynie nie powinno opierać się na rozszerzającej interpretacji przepisu wprowadzającego wyjątki od zasady przysługiwania kasacji od wyroku wydanego przez sąd drugiej instancji i kończącego postępowanie w sprawie (art. 393 KPC).

Z powyższych przyczyn należało postanowić jak w sentencji (art. 393¹⁸ i art. 397 KPC).

=====